

Ελαφρά Μάνου Λοϊζου

Και Άλλα

Το ακορντεόν

Στη γειτονιά μου την παλιά είχα ένα φίλο
που ήξερε και έπαιζε τ' ακορντεόν.

Όταν τραγούδαγε, φτυστός ήταν ο ήλιος,
φωτιές στα χέρια του άναβε τ' ακορντεόν.

Μα ένα βράδυ σκοτεινό σαν όλα τ' άλλα
κράταγε τσίλιες παίζοντας τ' ακορντεόν,
γερμανικά καμιόνια στάθηκαν στη μάντρα
και μια ριπή σταμάτησε τ' ακορντεόν.

Τ' αρχινισμένο σύνδημα πάντα μου μένει
όποτε ακούω από τότε ακορντεόν.

Κι έχει σαν στάμπα τη ζωή μου σημαδέγει
δεν θα περά... δεν θα περάσει ο φασισμός.

Κι έχει

Ο δρόμος

Ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία,
κάποιος την έγραψε στον τοίχο με μπογιά.
Ήταν μια λέξη μοναχά "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ",
κι έπειτα είπαν πως την έγραψαν παιδιά.

Τις Κυριακές από νωρίς στα καφενεία
κι ύστερα γήπεδο, στοιχήματα, καυγά.
Ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία,
είπανε όμως πως την έγραψαν παιδιά.

Ύστερα κύλησε ο καιρός κι η ιστορία
πέρασε εύκολα απ' τη μνήμη στην καρδιά.
Ο τοίχος έγραφε *"Μοναδική ευκαιρία:
Εντός πωλούνται πάσης φύσεως υλικά"*.

Η μπαλάντα του Αντρίκου

Είχε την τέντα ζομπλιαστή
η βάρκα του καμπούρη-Αντρέα,
γερμένος πλάι στην κουπαστή,
όνειρα τα 'βλεπεν ωραία.

Κι η Κατερίνα κι η Ζωή, τ' Αντιγονάκι κι η Ζηνοβία,
ω τι χαρούμενη ζωή,
χτυπάς φτωχή καρδιά με βία. (διδ)

Τα μεσημέρια τα ζεστά τη βάρκα παίρνανε τ' Αντρέα
για να τις πάει στ' ανοιχτά, όλες μαζί τρελή παρέα.

Κι η Κατερίνα

Μα ήρδ' ο χειμώνας ο κακός
και σκόρπισε η τρελή παρέα,
κι εσένα βήχας μυστικός σ' έριξε χάμω
μπάρμπα-Αντρέα.

Κι η Κατερίνα

Τζαμάικα

Κάθε πρωί που κίναγα να πάω στη δουλειά
φεύγανε σαν πουλιά τα γαροκάρικα,
κάθε πρωί σκαρώναμε μαζί με το Μηνά
ταξίδια μακρινά ως την Τζαμάικα.

Κι αρμενίζαμε στα πέλαγα, αγάπη μου παλιά ...
κι ύστερα το βραδάκι μεδυσμενάκι στα καπηλειά
σ' έπινα κοριτσάκι σαν το κρασάκι γουλιά-γουλιά.
Κι ύστερα

Χρόνια στο μεροκάματο κοπίδι και σφυρί
έφτιαξα ένα σκαρί για το χατίρι σου,
σκάλισα στην πρυμάτσα του γοργόνα θαλασσιά
κι έγινα μια βραδιά καρaboκύρης σου.
Κι αρμενίζαμε

